

خلاصه فارسی

مقدمه: ویتلیگو بیماری شایع پوستی است که در هر سنی می تواند آغاز شود. کورتیکو استروئیدهای موضعی در اکثر مواقع به عنوان خط اول درمان ویتلیگو در بالغین و کودکان مطرح می باشد. نقش تاکرولیموس در پیگمانتاسیون مجدد در ویتلیگو نشان داده شده است. در این مطالعه قصد داریم به مقایسه اثر بتامازون موضعی در برابر تاکرولیموس ۰/۱٪ موضعی در درمان ویتلیگو بپردازیم.

روش کار: در این کار آزمایشی بالینی تصادفی شده، ۶۰ بیمار مبتلا به ویتلیگو (۲۳ مذکر و ۳۷ مؤنث با میانگین سنی $16/12 \pm 30/77$ سال) به دو گروه تقسیم شدند. در گروه اول کرم تاکرولیموس ۰/۱٪ موضعی مورد استفاده قرار گرفته و در گروه دوم از کرم بتامازون موضعی استفاده شد. بیماران طی یک سال در ۶ ماه اول (هر یکماه کنترل) و در ۶ ماه دوم (هر دو ماه کنترل) شدند. در پایان مطالعه میزان پیگمانتاسیون، عوارض جانبی و میزان رضایت بیماران از درمان در هر روش ثبت گردید.

نتایج: در گروه تاکرولیموس میزان پیگمانتاسیون ۱-۲۴٪ در ۱۶/۷٪، ۲۵-۴۹٪ در ۴۶/۷٪، ۵۰-۷۴٪ در ۲۰٪ و ۷۵-۹۹٪ در ۱۰٪ وجود داشت. این مقادیر در گروه بتامازون به ترتیب ۳۳/۳٪، ۱۳/۳٪، ۱۰٪ و ۳/۳٪ بود. درجاتی از پیگمانتاسیون در گروه تاکرولیموس در مقایسه با گروه بتامازون بطور بارزی بیشتر بود ($p < 0/001$). عوارض جانبی شامل اریتم در ۳ مورد (۱۰٪) بیماران گروه تاکرولیموس مشاهده گردید، در حالیکه در گروه بتامازون در هیچ موردی رؤیت نشد. تفاوت موجود از نظر آماری معنی دار نبود ($p = 0/23$). درماتیت و سوزش در هیچ موردی وجود نداشت. بیماران گروه بتامازون به میزان بیشتری از نتایج درمان ناراضی بودند (۵۶/۷٪ در برابر ۲۰٪، $p = 0/001$).

نتیجه گیری: درمان با تاکرولیموس با میزان رپیگمانتاسیون قابل توجهی همراه می باشد. با توجه به رضایت بیماران از درمان با این دارو و میزان عوارض ناچیز مشاهده شده می توان استفاده از این درمان را در بیماران مبتلا به ویتلیگو پیشنهاد نمود.

کلمات کلیدی: ویتلیگو، درمان موضعی، تاکرولیموس، بتامتازون